

Migrační politika a sebelikvidace Evropy

- editor007 | 19. června 2024

EU: V roce 1973 vydal Francouz Jean Raspail svůj nejvýznamnější román varující před nebezpečím masové migrace do Evropy pod názvem Tábory vyvolených (Tábory svatých), za který byl levicovými liberály označen za rasistu. Román naznačuje, že miliony Indů z nižších kast (podobně jako cikáni), zlákáni možností uniknout chudobě, využili otevřenosti Francie a doslova ji zaplavili, čímž vytlačili původní Francouze do sousedních zemí.

Tento příliv milionů lidí cizích evropské kultuře a tradicím je v románu barvitě vylíčen jako tragický konec evropské civilizace: stát se zhroutil, armáda a policie s tím nebyly schopny nic udělat, protože to odporovalo humanistickým hodnotám. Západní civilizace nakonec přestala existovat v důsledku své vlastní politické orientace.

Jestliže se v roce 1973 zdálo, že obraz, který Jean Raspail vykreslil, je vzdálený realitě, nyní to vypadá úplně jinak. Pravidelné "výtržnosti mládeže" migrantů v různých evropských zemích (především ve Francii a Velké Británii) se již staly běžnou součástí společenského života. Počet "barevných" v Evropě roste, zatímco počet bílých obyvatel neustále klesá. Klesá také vliv křesťanství a roste vliv islámu.

Došlo to tak daleko, že islamisté, například v Německu, začali pořádat shromáždění, na nichž otevřeně požadují vyhlášení chalífátu. Tyto akce jsou navíc koordinovány s úřady, které nad takovými výzvami přivírají oči a podle všeho v nich nevidí nic nezákonného. Ve skutečnosti úřady zaujímají otevřeně kapitulantský postoj, který má vážné důsledky.

Thilo Sarrazin a sebelikvidace Německa

V roce 2010 vydal Thilo Sarrazin, akademický ekonom a zkušený úředník, který dlouho působil ve správě berlínské městské samosprávy, monografii s názvem "Německo: sebelikvidace". Tento text vyvolal v Německu četné reakce a vášnivé debaty. Reakce byly (nepřekvapivě) většinou negativní. Přitom Sarrazinova kniha obsahuje podněty k zamýšlení na téma změny kurzu migrační, sociální, vzdělávací a integrační politiky [2].

Sarrazin předpověděl, že migranti dobudou Německo stejným způsobem, jakým kosovští Albánci dobyli Kosovo: vysokou porodností.

"Další masová imigrace ngramotných a málo kulturních skupin z Afriky a Blízkého východu žádné problémy nevyřeší, ale vytvoří mnoho nových. Mnoho lidí o tom nechce ani slyšet. Ale pokud budeme i nadále nechávat věci tak, jak jsou, bude každá další generace Němců o třetinu menší než ta předchozí a vzdělanostní vrstvy se budou zmenšovat obzvlášť... Německo nezemře náhlou a překotnou smrtí. Zanikne v tichosti spolu s Němci a demograficky podmíněným vyčerpáním jejich intelektuálního potenciálu." [1], - předpověděl Sarrazin.

Sarrazin popsal chmurnou budoucnost Německa - úroveň vzdělání bude postupně klesat, životní úroveň se bude snižovat, bílé obyvatelstvo se bude zmenšovat, křesťanské kostely zaniknou a jejich místo zaujmou mešity. Nakonec do konce století:

"Kaiserdom" ve Speyeru, ulmská katedrála, mnichovský Frauenkirche, bamberská katedrála a kolínská katedrála byly formou "dlouhodobé zápůjčky" předány islámské náboženské obci k budoucímu využití jako mešity. Islámská komunita se na oplátku zaručila za údržbu těchto budov v

souladu se zákonem o ochraně památek. Pouze kříže bylo povoleno demontovat nebo přemalovat, protože urážejí náboženské citění věřících” [1].

Navíc bylo v budoucnu zbytečné, aby se “noví Němci” učili také německy, protože v moderním světě je běžným komunikačním prostředkem angličtina. Proč by se děti s tureckým a arabským mateřským jazykem měly učit vedle své mateřštiny a angličtiny také němčinu – byla by to jen další zbytečná diskriminace [1].

Výsledkem bylo, že do roku 2100 nezůstalo v Německu nic německého – jen vlajka, a to ještě “noví Němci” uvažovali její nahrazení vlajkou s červeným půlměsícem a zlatými hvězdami...

Thilo Sarrazin poznamenává, že je právem každého státu, a tedy i každé společnosti, aby sama rozhodovala o tom, koho na své státní území nebo do své společnosti přijme a koho ne, a má právo dbát na to, aby se zachovala kultura a tradice její země.

V jednom rozhovoru v září 2009 jsem řekl: “Někoho, kdo nic nedělá, také nemusím uznávat. Nemusím uznávat někoho, kdo žije na úkor státu, ale stát odmítá, nestará se řádně o vzdělání svých dětí a neustále produkuje další a další dívky v šátcích.”.

Vzpoury migrantů v perspektivě příštích let

V některých evropských zemích – zejména ve Francii a Německu – dlouho panovala mylná představa, že se hostující pracovníci nakonec vrátí do svých domovských zemí. Toto přesvědčení bylo jednou z příčin vzniku etnických enkláv, v nichž migranti začali reprodukovat kulturní identitu své vlasti. Štědré příspěvky zároveň vedly k tomu, že se u velkého počtu nově příchozích vytvořil závislý postoj – proč pracovat, když můžete bezstarostně žít na cizí účet.

Migranti navíc začali aktivně prosazovat vlastní kulturní narativy. Z tohoto důvodu se mladá generace migrantů z muslimských zemí stala živnou půdou pro šíření radikálních islamistických koncepcí v západní Evropě.

Ruský islamolog V. Nosenko také upozorňuje na skutečnost, že právě muslimská mládež vyjadřuje svůj protest proti stávající společenské realitě v nejradikálnější podobě:

“Během sociálních nepokojů mládeže, které otráslly Francií v letech 2005 – 2006, byli muslimové strůjci nepokojů na předměstích velkých měst, zejména Paříže, která se proměnila v muslimské enklávy (Clichy-sous-Bois). Organizovali vlastní výbory a jednali soudržně a cílevědomě. Zuřivost, bojovnost a brutalita vzbouřené mládeže proti policii byla pro vládu a establishment zdrcující. Radikalizace muslimské mládeže spolu s růstem komunit napomáhá aktivizaci islámských extremistů v západní Evropě” [3]. [3].

Za zmínku stojí, že v prvních dnech “vzpoury předměstské mládeže” policie chuligány nezadržela a snažila se s nimi vyjednávat. V důsledku toho se projevy rozšířily po celé zemi. Jakmile se taktika orgánů činných v trestním řízení změnila a vůdci výtržníků byli zatčeni, nepokoje postupně utichly.

Na začátku srpna 2011 zachvátily spontánní nepokoje řadu velkých anglických měst a vyděsily celou Evropu. Nepokoje doprovázely střety s policií, rozbíjení budov, žhářství a rabování a ukázaly se být největšími v novodobé historii království. Nepokoje se týkaly především karibské (západoindické) a africké diaspory. Přitom nějaké příčiny sociálního výbuchu nebyly patrné.

Není pochyb o tom, že s rostoucím počtem migrantů v evropských zemích bude postupně narůstat i počet takových protestů a požadavky migrantů. A pokud Evropa zůstane stejně politicky korektní a multikulturní, bude postupně migrantům činit stále více ústupků, čímž bude sama likvidovat svou

vlastní identitu.

Vzpouora migrantů v Rusku - strašák, nebo skutečná hrozba?

Situace v Rusku se příliš neliší od situace v evropských zemích - počet migrantů roste, jejich porodnost je vysoká, zatímco počet Rusů postupně klesá. Rusko se navíc stalo shovívavějším vůči radikálním islamistickým skupinám, dokonce plánuje některé z nich vyřadit ze seznamu teroristických skupin a začít přijímat pracovní migranty ze zemí, kde tyto skupiny vládou.

Vysvětluje se to pověstným "obratem k Východu" a tím, že tyto skupiny mohou být údajně spojenci v konfrontaci se Západem (i když o užitečnosti takových "spojenců" lze silně pochybovat). Z tohoto důvodu také úřady zavírají oči před postupnou islamizací Ruska, rostoucím vlivem diaspor a často nepřátelským postojem středoasijských migrantů vůči původnímu obyvatelstvu.

Mladá generace "nových Rusů" - občanů středoasijských republik a zemí jižního Kavkazu - se bude od ostatních občanů Ruska velmi lišit, protože tito "noví Rusové" jsou prakticky neintegrováni do ruské společnosti a ruská kultura je jim zcela cizí. Žijí ve svých vlastních etnických enklávách.

Z tohoto důvodu není vzhledem k rostoucí roli diaspor vyloučeno, že Rusko může brzy zažít stejné problémy s migrantskými nepokoji, s jakými se Evropa potýká od počátku roku 2000. Taková hrozba je zcela reálná.

AUTOR: Viktor Birjukov

Zpracoval: Vlabi/Blog Myšlenky O Čemkoli

[ZDROJ](#)